

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 694/2015
01.09.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Маје Ковачевић-Томић, Соње Павловић и Биљане Синановић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Драганом Вуксановић, као записничарем, у кривичном предмету окр. А.М., због кривичног дела убиство у покушају из члана 113. у вези члана 30. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног адв. Ј.Ф., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Пазару К. 69/13 од 25.02.2015. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 393/15 од 04.06.2015. године, у седници већа одржаној 01.09.2015. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окр. А.М., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Пазару К. 69/13 од 25.02.2015. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 393/15 од 04.06.2015. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Пазару К. 69/13 од 25.02.2015. године окр. А.М. оглашен је кривим због кривичног дела убиство у покушају из члана 113. у вези члана 30. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од пет година.

Одлучујући о жалби браниоца окривљеног, Апелациони суд у Крагујевцу је пресудом Кж1 393/15 од 04.06.2015. године одбио жалбу као неосновану и потврдио првостепену пресуду.

Против наведених правноснажних пресуда, бранилац окривљеног адв. Ј.Ф., поднела је захтев за заштиту законитости због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1. у вези члана 439. тачка 1, 2. и 3. ЗКП и члана 87. став 1. КЗ, са предлогом да Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости усвоји, укине обе пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Након што је примерак захтева у смислу члана 488. став 1. ЗКП доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао

седницу већа о којој, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није обавестио јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство седници било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окр. А.М. је неоснован.

Бранилац окривљеног у захтеву указује на повреду закона из члана 439. тачка 1. ЗКП, јер у побијаним пресудама нису назначене чињенице и околности које чине битна обележја кривичног дела за које је окривљени осуђен, односно да окривљени није поступао са директним умишљајем, због чега у његовим радњама нема елемената предметног кривичног дела. Такође, бранилац у захтеву указује на погрешан закључак првостепеног и другостепеног суда да је окривљени имао намеру да оштећеног лиши живота, те да је побијаним пресудама на чињенично стање које је утврђено погрешном оценом изведених доказа – налаза вештака др К.Б. и исказа сведока А.М. и Н.Х. погрешно примењен кривични закон и тиме учињена и повреда закона из члана 439. тачка 2. ЗКП.

По налажењу Врховног касационог суда, неосновано бранилац у захтеву указује на постојање повреде закона из члана 439. тачка 1. и 2. ЗКП. На исте повреде закона бранилац окривљеног указивао је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и о томе у образложењу пресуде, на страни 2 у последњем ставу, на страни 4 у другом ставу и на страни 5 у другом ставу, дао детаљне и јасне разлоге, које Врховни касациони суд у свему прихвата и на те разлоге, у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, упућује.

Према наводима захтева, повреда закона из члана 439. тачка 2. ЗКП учињена је и тиме што првостепени суд окр. А.М., када га је већ огласио кривим за кривично дело из члана 113. у вези члана 30. КЗ, није, сходно одредби члана 87. став 1. КЗ изрекао меру безбедности одузимања предмета.

По налажењу Врховног касационог суда првостепеном пресудом није учињена повреда закона из члана 439. тачка 2. ЗКП у вези члана 87. став 1. КЗ, с обзиром на то да је одредбом члана 87. став 1. КЗ прописано да се мера безбедности одузимања предмета може одредити у погледу предмета који је био намењен или употребљен за извршење кривичног дела или је настао извршењем кривичног дела, кад постоји опасност да ће се одређени предмет поново употребити за извршење кривичног дела или када је ради заштите опште безбедности или из моралних разлога одузимање предмета неопходно. Из наведене одредбе јасно произилази да изрицање мере одузимања предмета по члану 87. став 1. КЗ не представља обавезу суда, већ суд у конкретном случају процењује потребу за изрицањем наведене мере, а осим тога истицање наведене повреде је на штету окривљеног.

Бранилац окривљеног као разлог подношења захтева наводи и повреду закона из члана 439. тачка 3. ЗКП, али у захтеву не указује у чему се наведена повреда састоји.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу члана 491. став 1. и 2. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар - саветник
Драгана Вуксановић,с.р.

Председник већа-судија
Драгиша Ђорђевић,с.р.